

Sygn. akt I C 585/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: aplikant Jakub Zegarlicki

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwoty:

-8.587,57 złotych (osiem tysięcy pięćset osiemdziesiąt siedem 57/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

-400 złotych (czteryście)

-oraz kwotę 2.572 złote (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dwa) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. obciąża pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 205 złotych (tytułem nieuiszczonych) kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 585/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 sierpnia 2017 roku M. K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 5.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22 czerwca 2017 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do niej pojazd marki B., nr rej. (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanej łącznie kwotę 16.418,83 zł. W jej ocenie kwota wypłacona przez ubezpieczyciela jest rażąco zaniżona. Kalkulacja sporządzona przez ubezpieczyciela została oparta na bezzasadnie zaniżonych cenach części oraz stawki za roboczogodzinę naprawy. Wedle wyceny sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę na zlecenie powódki, rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 25.272,88 zł. W przedmiotowym postępowaniu powódka dochodzi zatem kwoty 5.100 zł stanowiącej część różnicę między rzeczywiście przyznanym odszkodowaniem a rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu.

/pozew k. 2-5/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądania powódki w całości. Wskazał, że złożona przez nią kalkulacja szkody jest zawyżona, a wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota w całości zaspokaja roszczenie powódki. Kosztorys przedstawiony przez powódkę zakładał użycie podczas naprawy części nowych i oryginalnych, co bezzasadnie podwyższy wartość pojazdu i polepszy jego stan techniczny w stosunku do stanu sprzed szkody. Ubezpieczyciel zakwestionował ponadto stawkę za roboczegodzinę i ceny części zamiennych wykorzystanych w wycenie strony powodowej, wskazując że nie jest on obowiązany do refundacji dowolnie wysokich kosztów naprawy, a jedynie tych niezbędnych, a wskazane przez pozwanego stawki są stosowanie przez współpracujące z nim warsztaty naprawcze. Do odpowiedzi na pozew pozwana załączyła skan porozumienia o stosowaniu rabatów dla klientów z warsztatami naprawczymi w R. i Ł..

/odpowiedź na pozew wraz z odpisami umów k. 82-96/

W piśmie z 20 października 2017 roku powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 400 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej wyceny szkody.

/rozszerzenie powództwa I k. 108-113/

Powyższe pismo zostało doręczone pozwanej 30 października 2017 roku. W piśmie z 22 listopada 2017 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części, kwestionując zasadność domagania się zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy jako nieprzydatnej do rozstrzygnięcia sprawy.

/pismo k. 117 – 120/

Pismem z dnia 26 czerwca 2019 roku powódka rozszerzyła powództwo w zakresie roszczenia zwrotu kosztów naprawy pojazdu do kwoty 8.587,57, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części.

/rozszerzenie powództwa II k. 245, pismo k. 251-252/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2017 roku w Ł., na ul. (...) doszło do wypadku drogowego, w którym został uszkodzony pojazd marki S. (...), należący do M. K.. Kierujący samochodem marki M. P. S. przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo nie zachował bezpiecznej odległości doprowadził do zderzenia z pojazdem B.. Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja, która stwierdziła że winę za kolizję ponosi kierujący pojazdem M..

/bezsporne, notatka urzędowa k. 11-12/

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/bezsporne/

W kalkulacji naprawy pojazdu sporządzonej przez pozwanego w trakcie postępowania likwidacyjnego koszt naprawy został oszacowany na kwotę 8.592,29 zł. Przy jej sporządzaniu zastosowano stawkę 55 zł/rbg i części zamienne

z kategorii O, Q, P, PJ, od których ceny potrącono 12% wartości. Ceny materiału lakierniczego zostały natomiast obniżone o 40%.

/kalkulacja naprawy k. 18 – 26/

Ustosunkowując się do otrzymanej wyceny szkody powódka nie zgodziła się z wyceną, wskazując że za tę kwotę nie jest w stanie naprawić samochodu. Przesłała ona do ubezpieczyciela kopię sporządzonej na jej zlecenie kalkulacji naprawy, proponując ugodę na kwotę w niej podaną.

/e-mail k. 27/

W wykonanej na zlecenie powódki ocenie techniczno – ekonomicznej koszt naprawy przedmiotowego pojazdu został określony na kwotę 25.272,88 zł. Uwzględniono w niej użycie oryginalnych elementów zamiennych opatrzonych logo producenta oraz stawkę 100 zł/rbg. Za kalkulację powódka zapłaciła 400 zł.

/ocena k. 31-37, faktura k. 114/

W odpowiedzi na e-mail powódki pozwany odmówił wypłaty odszkodowania bez zapoznania się z zaprezentowaną wyceną. Decyzją z dnia 19 lipca 2017 roku ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania z uwagi na brak przesłania skanu dowodu rejestracyjnego i w konsekwencji niemożność ustalenia odpowiedzialności pozwanej.

/pismo k. 28 decyzja k. 44/

Pismem z 26 lipca 2017 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 25.272,88 zł w terminie 7 dni. Wezwanie zostało doręczone z dniem 31 lipca 2017 roku.

/wezwanie k. 40, potw. nadania k. 41, tracking k. 42/

Decyzją z dnia 27 lipca 2017 roku pozwana przyznała ma rzecz powódki odszkodowanie w wysokości 8.592,29 zł. Na mocy decyzji z dnia 16 września 2016 roku przyznano dodatkowo 7.826,54 zł.

/decyzje k. 43, 50-51/

Przed przedmiotową szkodą pojazd pozostawał w stanie nieuszkodzonym, wymagał jedynie zwyczajowych okresowych wymian wyeksploatowanych części. Wszystkie jego części były oryginalne. W salonie (...) powódka została poinformowana, że naprawa będzie kosztować około 35.000 zł. Powódka zdecydowała się dokonać naprawy na własną rękę, nie została poinformowana przez ubezpieczyciela o żadnych możliwych rabatach. Koszt naprawy wyniósł około 25.000 zł, została ona przeprowadzona z wykorzystaniem oryginalnych części.

/przesłuchanie powódki k. 166v (w zw. z k. 255v) znacznik czasowy 00:02:07/

Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 25.006,40 zł. Celem przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizji z zachowaniem standardów jakości i bezpieczeństwa konieczne jest użycie nowych oryginalnych części zamiennych opatrzonych logo producenta. Inne części bowiem nie posiadają wymaganych certyfikatów, przez co nie jest zagwarantowana jakość spełniająca normy techniczne. Jedynie części oryginalne zaakceptowane przez producenta danej marki pojazdu z całą pewnością spełniają wymagania wskazane przez producenta pojazdu. Części alternatywne ponadto najczęściej nie są produkowane dedykowanie pod dany model samochodu, przez co wymagają dopasowani i przeróbek mogących negatywnie wpływać na jakość mechanizmów. Użyta stawka za roboczogodzinę 100 zł/rbg plasuje się w granicach średniej stawki za roboczogodzinę na rynku (...).

/opinia biegłego G. P. k. 186- 215/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Jako, że osią sporu pozostawał rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu a obie strony przedstawiły odmienne

kosztorysy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Sporządzona przez biegłego opinia została uznana przez Sąd za wiarygodną i profesjonalną. Opinia nie była kwestionowana przez strony, a Sąd zgodził się z wnioskami biegłego w całości i przyjął je za swoje.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowym postępowaniu poza sporem pozostawało, iż w dniu 22 czerwca 2-2017 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego nastąpiło uszkodzenie pojazdu należącego do powódki. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powódkę odszkodowania.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t. j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Okoliczność uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego jest bezpośrednim następstwem zdarzenia objętego umową. W takiej sytuacji nie powinien budzić wątpliwość fakt stosowania w tym przypadku w/w przepisów. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy.

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć o doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 par. 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Jak zauważa powołany biegły sądowy w swojej opinii, w przedmiotowej sprawie użycie nieoryginalnych części zamiennych nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody. Niższa cena zamienników łączy się bowiem z gorszą jakością wykonania części i brakiem gwarancji producenta na jej bezproblemowe wykorzystanie. Części alternatywne różnią się od oryginalnych nie tylko sposobem wykonania, ale także i materiałem czy poszczególnymi właściwościami, takimi jak odporność na korozję czy wytrzymałość cieplna. Wskazana przez biegłego stawka roboczogodziny została ustalona w oparciu o ceny rynku lokalnego. W ocenie Sądu wskazanie przez pozwanego „preferencyjnych” warsztatów nie dowodzi tego, że wskazana przez pozwanego stawka roboczogodziny odpowiada standardom rynkowym. Ubezpieczyciel nie ma bowiem uprawnienia do nakładania na poszkodowanego obowiązku dokonania naprawy we wskazanym przez niego warsztacie. Kwota odszkodowania ma na celu pokryć celowe i zasadne koszty naprawy, tj. koszty ustalone o średnie i powszechnie stawki obowiązujące na rynku. Jak wskazał sam pozwany, stawki wskazane

przez niego w kosztorysie nie odpowiadają realiom rynku, a są wynikiem zawartych porozumień. Ponadto pozwany w żaden sposób nie poinformował powódki o możliwości wykonania naprawy na preferencyjnych warunkach, a ze złożonych przez niego odpisów umów wynika, że co prawda zawarł on porozumienia co do stosowania rabatów z dwoma warsztatami, ale nie zostały wskazane żadne konkretne punkty, w których takie stawki rzeczywiście są stosowane.

W niniejszej sprawie Sąd uznał zatem, że określona przez pozwanego kwota odszkodowania tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu nie pokryła w całości rzeczywistego kosztu naprawy. Sąd uznał za bezzasadne oparcie kosztorysu na obniżonych cenach usług i elementów. Szacowany koszt naprawy przy użyciu zalecanych części wynosił 25.006,40 zł. Jako, że została już wypłacona kwota odszkodowania w wysokości 16.418,83 zł., należna dopłata wynosi 8.587,57 zł. Sąd uwzględnił zatem powództwo w tym zakresie w całości.

Sąd uznał za zasadne w całości żądanie przez powódkę kwoty 400 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej wyceny naprawy pojazdu. Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04). Jako że pozwany niezasadnie zaniżył należne poszkodowanemu odszkodowanie w oparciu o nierzetelny kosztorys, powódka zmuszona była do poniesienia kosztów sporządzenia prywatnej wyceny. Bez jej uzyskania bowiem nie wiedziałaby, jakiej orientacyjnie kwoty może dochodzić na drodze sądowej.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powódka skutecznie wezwała stronę powodową do zapłaty skonkretyzowanej kwoty odszkodowania pismem z 26 lipca 2017 roku. Jako, że wezwanie to zostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 31 lipca 2017 roku, określony przez powódkę siedmiodniowy termin na spełnienie świadczenia upłynął z dniem 7 sierpnia 2017 roku. Sąd zasądził zatem należne powódce odsetki od dnia następnego po upływie wskazanego terminu, tj. od 8 sierpnia 2017 roku.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w przeważającej części, ulegając jedynie w zakresie części roszczenia odsetkowego, zatem należy jej się całkowity zwrot kosztów postępowania.

Na koszty procesu powódki, w łącznej wysokości 2.572 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 255 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 1.800 zł (na podstawie § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm., w brzmieniu obowiązującym na datę wytoczenia powództwa) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c., w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 205 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, w postaci opłat sądowych od rozszerzeń powództwa.